

दार्ष्टान्तिके अतिदिशति एवंभवानिति ननु यद्यहमप्रच्युतस्वरूपएवकारणतया कार्येषु वर्त्ते तर्हि तेष्विन्द्रियैर्गृह्यमाणेषु मम ग्रहणं किं नास्ति तत्राह बुद्ध्यनुमेयलक्षणैरिति बुद्ध्यारूपादिज्ञानेनानुमेयलक्षणं स्वरूपं येषां तैर्गुणैः इन्द्रियैः प्राज्ञैर्गुणैः सह सन्नपिवर्त्तमानोऽपि तद्गुणाग्रहः तैर्गुणैः सह न गृह्यसे अयं भावः न हि प्राज्ञैः सह भावमात्रं ग्रहणे कारणं किंतु इन्द्रियाणां शक्तिः सा च कार्यैकसमधिगम्या यथा कार्यमेव कल्प्यते अतो यथा चक्षुषारूपग्रहणे रसादिग्रहणं नास्ति तथैव विषयग्रहणे त्वद्ग्रहणमपीति अविषयत्वेन च ग्रहणानर्हत्वमुक्तमेव सर्वबुद्धिदृक् इत्यत्र एव तावत्प्रागेव विद्यमानत्वात्प्रवेशो नास्तीत्युक्तम् किंच परिच्छिन्नस्य नीडे पक्ष्यादेरिव प्रवेशो भवेत् तव तु अनावृतत्वादपरिच्छिन्नत्वेन बहिरंतर्भेदो नास्ति कुतः प्रवेश इत्याह अनावृतत्वादिति अनावृतत्वे हेतूनाह सर्वस्येति न हि सर्वरूपस्यान्यदावरकमस्ति सर्वात्मनः न ह्येकेनावृतोऽन्यस्यात्मा भवेत् आत्मवस्तु न इति आत्मनो वस्तु न श्वेति हेतुद्वयम् अतसा तत्त्यगमन इत्यस्मात् अततिव्याप्नोतीत्यात्मा न हि व्यापकस्यावरणं घटते तथा वस्तुनः परमार्थवस्तुनः आवरणं न घटत इत्य

एवं भवान्बुद्ध्यनुमेयलक्षणैर्ग्राह्यैर्गुणैः सन्नपितद्गुणाग्रहः ॥ अनावृतत्वाद्वहिरंतर्न ते सर्वस्य सर्वात्मन आत्मवस्तुनः ॥ १७ ॥ य आत्मनो दृश्यगुणेषु सन्निति व्यवस्यते स्वव्यतिरेकतोऽबुधः ॥ विनानुवादं न च तन्मनीषितं सम्यग्यतस्य क्तमुपाददत्पुमान् ॥ १८ ॥ त्वत्तोऽस्य जन्मस्थितिसंयमान्विभोवदंत्यनीहादगुणादविक्रियात् ॥ त्वयीश्वरे ब्रह्मणि नो विरुद्धते त्वदाश्रयत्वादुपचर्यते गुणैः ॥ १९ ॥

र्थः तस्मात्तवांतर्यामितया प्रवेशो न मुख्यो

स्ति कुतस्तरांगर्भे प्रवेशः अतः केवलानुभवानंदरूप एव त्वं विदितोऽसीत्याश्वर्यं मम भाग्यमित्यर्थः ॥ १७ ॥ नन्वेतद्धेतुचतुष्टयं प्रपंचस्यावस्तुत्वे घटत तत्तु न संभवति सत्यत्वेन प्रतीतेरित्याशंक्याह यइति आत्मनो दृश्येषु गुणेषु देहादिषु स्वव्यतिरेकतः आत्मव्यतिरेकेण पृथक् सन्नयं देहादिरिति व्यवस्यते निश्चिनोतियः पुमान्सोऽबुधः अविद्वान् व्यतिरेकदर्शनात् किंच मनीषितं विचारितं सत् देहादिसर्वयतः विनाऽनुवादं वाचारं भणमात्रं विना न सम्यग्भवति अतोऽवस्तुत्वेन त्यक्तं बाधितमेव वस्तु बुद्ध्युपाददत्स्वीकुर्वन्नबुध इत्यर्थः ॥ १८ ॥ एवं परमेश्वरदृश्यस्य तद्व्यतिरेकेणासत्त्वमुक्तम् परमेश्वरोपादानत्वादपि तद्व्यतिरेकेणासत्त्वमित्याह त्वत्तोऽस्येति न चैवं सत्यपि विकारित्वमित्याह अनीहादिति अगुणत्वादननीहत्वं ततो विकारित्वमित्यर्थः नन्वनीहत्वे कथं कर्तृत्वं कर्तृत्येवा कुतोऽविकारित्वं तत्राह त्वयीश्वर इति ब्रह्मत्वादविकारित्वमीश्वरत्वात्कर्तृत्वमिति नन्वेतदपि विरुद्धमेव नेत्याह त्वदाश्रयत्वादिति गुणैः कुर्वद्भिः त्वयि सृष्ट्यादिकर्तृत्वमुपचर्यते गुणाश्रयत्वात् यथा भूत्यकृत्यं राजनीति ॥ १९ ॥